

ER VI EN SEKT?

Dette er det sidste nummer af „Kosmorama“'s første årgang. Har vi vist vor eksistensberettigelse?

„Kosmorama“'s første 8 numre er blevet kommenteret hyppigere og livligere, end man skulle vente det, når man tager bladets fordringsløse udstyr og lille sideantal i betragtning.

Ros og ris har vekslet, vi udvælger nogle typiske kommentarer med begge fortegn. Af „Bogens Verden“ og det svenske filmbrancheblad „Biografårgaren“ har vi fået at vide, at „Kosmorama“ er et kvalitetsblad, af en kendt dansk filminstruktør, at vi er ensidige, af „Politiken“, at vi er sekteriske.

Det ser altså ud til, at vi først og fremmest må forsvare os mod anklager for at være sekteriske og ensidige. Nu er det kun i ganske enkelte tilfælde nøjere blevet angivet, på hvilke punkter man mener vi er sære. Desværre har kritikken ikke lagt os til en debat om bestemte film og instruktører. En anmelder har ganske vist været misfornøjet med vor interesse for *James Broughton* og med vor skeptiske indstilling til „I Storbyens Havn“, en anden har været harmfuld over, at vi ikke sætter den folkepædagogiske danske film højt, men argumenter til en debat har ikke været fremført, og eksemplerne synes ikke tilstrækkelige til at begrunde anklagerne.

Imidlertid indrømmer vi gerne, at vi er sekteriske og ensidige, hvis det er sekterisk og ensidigt ikke uden videre at sætte lighedstegn mellem ry og kvalitet, således som den, der helst skulle behage den meget store læserskare, er tilbøjelig til at gøre det. I filmens verden er der hyppigere end normalt antaget et svælg mellem ry og kvalitet. Hvor mange kender *Jean Vigos* poetiske mesterværk „Zéro de Conduite“, der roses af kendere i alle lande? Hvor mange kender ikke *Marilyn Monroe*, der hidtil højest har givet prøver på et meget lille talent! Eksempler kan leveres næsten *ad infinitum*.

Hermed er ikke sagt, at det populære ikke kan være af kvalitet. Hvis vi imidlertid har en vis tilbøjelighed til at skrive mere om det gode upopulære end om det gode populære og til kraftigere at angribe det værdiløse populære end det værdiløse upopulære, skulle der være en god chance for, at der kom balance i tingene. For det gode populære skal nok

blive rost i pressen, der også nok skal rase over det værdiløse upopulære. Det er på de andre felter, der er mest brug for os.

LÆSERBREVE

Vi har modtaget:

I »Kosmorama«s Filmindex IV, *Jørgen Roos* ved *Werner Pedersen*, omtales »Spiste Horisonter« på følgende måde: SPISTE HORISONTER 1950. Prod.: Privat. En film af *W. Freddie* og *Jørgen Roos*. Kamera: *Jørgen Roos*. Prix spécial på Festival de Courts Sujets Paris 1950.

Dette er ikke i overensstemmelse med de virkelige kendsgerninger om »Spiste Horisonter«. »Spiste Horisonter« er ikke en film af *Jørgen Roos*, men af *Wilhelm Freddie*. Ordlyden af omtalen i filmindexet skal se således ud: SPISTE HORISONTER 1950. Prod.: Privat. Manus. og Instr.: *Wilhelm Freddie*. Kamera og teknisk assistance: *Jørgen Roos*. Prix spécial på Festival de Courts Sujets Paris 1950.

Alle andre formuleringer end ovennævnte er enten bevidste eller ubevidste forræjelser af sandheden om denne film.

Wilhelm Freddie.

Vi har forelagt dette brev for Jørgen Roos, der udtaler:

»På fortekstjerne står der: En film af *Wilhelm Freddie* og *Jørgen Roos*. Denne formulering blev *Freddie* og jeg enige om.«

★

Teatermaleren Carlo Jacobsen skriver:

I hr. *Ib Montys Benjamin Christensen*-index er anført, at i filmen »Det hemmelighedsfulde X« blev optagelserne drejet af hr. *Robert Dinesen*.

Jeg tror ikke, at dette er rigtigt! *Robert Dinesen* var, på dette tidspunkt, instruktør på Nordisk Film Co.

Hadde der været to filmfolk af det navn, havde vi sikkert erfaret det.

Derimod ved jeg, at *A. W. Sandberg* tog de »faste« plader ved den optagelse.

Carlo Jacobsen.

★

Om det samme problem skriver filminstruktøren Benjamin Christensen følgende til os:

Et par mennesker har ringet mig op i anledning af, at Deres filmindex af 4. april tildeler min kameramand fra 1913 fornavnet *Robert*. At den udmærkede filmfotograf, der optog »Det hemmelighedsfulde X« for mig, hed *Dinesen*, er rigtigt nok, men han har næppe haft samme fornavn som skuespilleren *Robert Dinesen*, uden at jeg under samarbejdet havde hørt noget om det.

I anledning af de nævnte opringninger har jeg forsøgt at få opklaret, hvad fotograf *Dinesens* fornavn var, men det har vist sig vanskeligt nu, over 40 år efter hans altfor tidlige død. Ved en opringning til grosserer *Carl Rosenbaum*, der i hine fjernere tider en overgang var min meddirektør ved Dansk Biografkompagni og derfor kendte *Dinesen* særdeles godt, fik jeg